

C/ Nou del teatre, 16
17004 - GIRONA
Tel. 972 22 50 44
www.cinematruffaut.girona.cat
a.e: info@cinematruffaut.com

MEMBRE DE LA XARXA

EL TRIANGULO DE LA TRISTEZA

Triangle of Sadness

Suècia, 2022

Direcció: Ruben Östlund

Guió: Ruben Östlund

Intèrprets: Harris Dickinson, Charlbi Dean, Zlatko Buric, Dolly De Leon, Woody Harrelson

Durada: 145 min

Gènere: drama

Idioma: anglès

Data d'estrena: 17/02/2023

El naufragi del capitalisme salvatge

En el cinema recent hi ha algunes grans pel·lícules sobre transatlàntics que descriuen brillantment com un vaixell de luxe pot convertir-se en crua metàfora de la fi del capitalisme. No importa la descripció d'unes vacances romàntiques a la manera de *Tú y yo* de Leo Mc Carey o *La condesa de Hong Kong* de Charles Chaplin, sinó sobretot la certesa que el vaixell és una mena d'espai simbòlic on conviuen uns quants, o gairebé tots, els mals del nostre present. Manoel de Oliveira va descriure un viatge pels ports del Mediterrani a *Una película hablada* (2003). El capità del vaixell era John Malkovich i els tripulants volien conèixer les restes d'una civilització que el temps havia transformat en un simple decorat. En el vaixell hi havia, però l'amenaça d'alguna cosa fosca, alguna cosa que portava cap al terrorisme. Jean-Luc Godard va convertir el vaixell Costa Concordia -que posteriorment va naufragar en la realitat- en una mena de crònica de la misèria d'un món llançat a l'alienació a *Film socialisme* (2010). En el vaixell hi passejava la cantant Patti Smith i el filòsof Alain Badiou, però allò que dominava no era ni l'art, ni el pensament, sinó les pulsions més llampades del capitalisme salvatge. Per Oliveira i Godard el vaixell era la variant de la nau medieval dels bojós que anava de port a port anunciant la fi d'alguna cosa. Ruben Östlund, guanyador de dues Palmes d'Or a Canes en poc temps, s'ha convertit en un dels cineastes mimats dels festivals per què embolcalla les pel·lícules d'una visió pretesament àcida del seu present. *El triángulo de la tristeza* també vol ser una metàfora sobre el naufragi del neocapitalisme ambientada també en un transatlàntic. Tot i això, el seu discurs va cap a un altre costat, vol convertir el transatlàntic en refugi de tots els mals des de l'avarícia fins als perills del patriarcat, des de la moda pel cos fins al tràfic d'armaments i la degradació moral d'occident. La seva condició de pel·lícula compendi rodada amb humor gruixut i amb escenes ferotges l'han convertida en la pel·lícula que agrada als jurats de determinats festivals que busquen un cinema que de manera molt directe digui alguna cosa sobre el món on som.

El triángulo de la tristeza està dividida en tres parts. La primera mostra el món de la moda amb tota la seva

banalitat, després Östlund convida a una parella de joves models cap a l'interior d'un transatlàntic de luxe en què els nou-rics viuen dies ociosos. Els rics que transiten pel transatlàntic han guanyat grans fortunes d'accions a la borsa, han traficant amb armaments o han fet negocis impossibles més aviat poc ortodoxos. Els nou-rics intenten mostrar i preservar sempre els seus privilegis de classe. En un moment determinat de la pel·lícula, tots els personatges es troben abocats directament al caos, vomiten i treuen a la llum tota la seva merda mentre afirmen els seus privilegis com a propietaris d'un món que consideren com a seu. El traç utilitzat per la pel·lícula és de brotxa grossa, amb alguns acudits ben resoltos i amb situacions que juguen directament amb l'humor escatològic. Fins i tot, podem dir que la pel·lícula funciona millor com més grollera intenta ser i comença a trontollar quan perd l'humor més gruixut. En els moments finals, que corresponen la tercera part de la història, la metàfora sobre el naufragi del capitalisme dona pas a una lectura sobre la supervivència en una societat en què han canviat els rols. Els rics continuen actuant com a paràsits, la dona de la neteja es converteix en cap de l'organització dels nous naufragats d'una illa robinsoniana i el patriarcat és substituït per una caricatura del matriarcat, com si la fi d'un món no fos res més que una porta oberta cap a la utopia. De tota manera, tot acaba sent menys profund del que aparenta i la pretesa visió política acaba convertint-se en una simple broma àcida.

Àngel Quintana
Col·lectiu de Crítics de Cinema de Girona